

**ЦАРЯТ НА НИМФИТЕ
ОБРАБОТЕНА ОТ ЧАВДАР
АЛАДЖОВ**

chitanka.info

Имало едно време един морски капитан. Наскоро след като се оженил, той трябвало да поеме по далечни чужди земи. Бавил се шест години, но продал стоките си на добра цена и със спечеленото накупил много друга стока, натоварил я на кораба и на седмата година тръгнал към дома си. Няма търпение повече и мислел само за жена си, защото не знаел, че през това време му се родил и пораснал син.

Когато корабът стигнал средата на морето, ненадейно спрял и не помръдвал наникъде. Мъчили се и така, и иначе, вдигали платната, сваляли ги, ала нищо не помагало — корабът си стоял на едно място. Взрял се тогава внимателно морският капитан във водата и видял, че морският цар държи с едната си ръка кораба за носа.

— Защо задържаш кораба ни? — провикнал се капитанът.

— За да ми дадеш от дома си онова, което ти не знаеш. Ако ми го дадеш, ще те пусна да си идеш по живо-по здраво, а иначе всинца ви ще издавя!

Замислил се капитанът, но никак не можел да си спомни какво имал у дома си. Та малко ли време минало! И помолил:

— Дай ми три часа на разположение...

— Не само три часа, ами цели три дена ти давам — засмял се морският цар.

Капитанът започнал да си припомня и да си записва всичко, което имал у дома си. Като си спомнил за всичко, обърнал се към морския цар:

— Обещавам да ти дам това, което не зная у дома си!

— Не мога да вярвам на думите ти — отговорил морският цар.
— Напиши ми една разписка и я подпиши с кръвта си!

Нямало какво да прави капитанът, порязал палеца си и подписал разписката. И щом я подал на морския цар, корабът се понесъл бързо и леко по вълните на морето. Не след дълго той влязъл в родното пристанище. Роднините и близките на капитана излезли да го посрещнат. Най-напред капитанът прегърнал и целунал жена си, а сина си не забелязал. Щом го видял, попитал:

— Кое е това момче?

— Та това е нашият син, който се роди в годината на отплаването — отговорила жената.

Чак сега бащата се сетил, че е продал детето си на морския цар. Натъжил се много и въздъхнал тежко:

— Ето какво било то!

Като го видели толкова нажален, майката и синът почнали да го разпитват и той им разказал всичко от игла до конец. Майката се завайкала, но синът рекъл:

— Не се кахърете, мамо и тате, може пък морският цар да забрави!

— Едва ли ще забрави — казал скръбно капитанът, — щом поиска да подпише обещанието с кръвта си...

И наистина, когато момчето навършило дванадесет години, морският цар им изпратил известие то да се яви при него да му слугува. Нямало що да стори капитанът, длъжен бил да изпълни обещанието си. Изпекли тогава родителите сухари за из път, турили ги в една торбичка и със сълзи на очи се простили със сина си и го изпроводили до края на града.

Вървял, вървял момъкът и стигнал до брега на морето. Бил се уморил и седнал да си почине. Докато почивал, се загледал в близкия храсталак и видял някакво непознато дърво с дребнички червени плодове.

— Какво ли е туй дърво — зачудил се той, — което до днес още не съм виждал, макар че баща ми има градина с всякакви дървета? Какво ли е?

А то било дрян. Но той не бил го виждал и докато се захласвал в него, изневиделица долетели единайсет диви патици, а далече зад тях идела и дванадесета. Те припляскали с криле точно над момъка, той се уплашил и побързал да се скрие в клонака на дряна. Спотаил се и се смълчал там, без да помръдва. Дивите патици кацнали близо до дървото и изведнъж се превърнали в единайсет хубавици. Те си съблекли дрехите и почнали да се къпят в морето. Като се окъпали, облекли се, станали отново диви патици и отлетели. Тъкмо отлетели и пристигнала и дванадесетата. И тя като другите се превърнала в хубавица; най-хубавата от всичките. Съблякла се и отишла да се къпе. Момъкът се свлякъл лекичко от дървото, грабнал дрехите ѝ и отново се покачил горе — седи и мълчи като мъртъв. А хубавицата се окъпала, излязла на брега и потърсила дрехите си. Като не ги намерила, провикнала се:

— Кой се крие наоколо? Ако е стар, нека ми бъде роден баща, ако е среден на възраст — нека ми бъде брат, ако ли пък е млад — да

ми стане верен другар!

Рипнал тогава момъкът от дряна и подал дрехите ѝ. Засрамила се хубавицата, като видяла такъв красавец — гиздав и напет юнак — се изправил пред нея.

— Кой си ти? — попитала го тя.

Той ѝ разправил от край до край историята си.

— Чудесно стана, че ме срещна! — плеснала зарадвано ръце хубавицата. — Аз съм морска нимфа и заедно с още единадесет мои дружки служим на морския цар. Навярно ти си видял да летят единадесет диви патици преди мене, те са моите дружки. Морският цар иска да ни омъжи. Сега е мой ред и той те вика да станеш мой мъж. Но за да ме омъжи за тебе, ти трябва да го надхитриш, иначе той ще те погуби, както погуби досега всичките единайсет момъка, които беше определил за дружките ми. Но ти не се бой, аз ще ти помогна! Влез смело в морето и ще вървиш по дъното, докато не стигнеш до една пътечка; която лежи в лявата ти страна! Ще хванеш тая пътечка и ще вървиш, докато не дойдеш до място, пълно със змии! Но ти не се страхувай — върви, без да се оглеждаш, и те ще ти сторват път! Ако дори само веднъж се огледаш, те ще те изядат. Оттам ще продължиш и ще вървиш, докато стигнеш до едно място с още по-люти змии. Там ще съзреш една къщичка, направена от рибени перки и люспи. Тя е моята къщичка и аз ще те чакам там.

Като казала това, тя се превърнала в дива патица и отлетяла. А момъкът поел по морските пътища и пътеки и спазвал всичко, както му заръчала хубавицата. Накрая съзрял колибката от рибени перки и люспи и много се зарадвал. Почукал на прозорчето, хубавицата излязла и го въвела в къщичката, където го нахранила и напоила. Накрая му рекла:

— Време е вече за сън. Но сигурно скоро ще дойде вестител от морския цар. Ала каквото и да говори той, ти си мълчи, все едно, че те няма тук. После ще ти кажа какво трябва да направиш.

Постлала му под лавицата да спи и изгасила огъня. Тъкмо задрямали и ето че зад прозореца се провикнал вестителят:

— Морският цар заповяда утре всички да се явите с еднакви дрехи и всяка да държи в ръката си тояга. Пристига новият морски зет... — И отплувал, защото трябвало да обиколи всички нимфи, а къщичките им били отдалечени една от друга по на четири часа път.

Хубавицата скокнала и се заловила за работа. Сковала един меден боздуган, събудила момъка и му казала:

— Ще вървиш все направо, докато стигнеш едни железни порти. Щом наближиш, отгоре ти ще се нахвърлят два морски лъва. Ти не се плаши, те са вързани на синджир, а им викни: „Млък, проклет и люти зверове! Отивам при морския цар да му служа!“ — и те ще се отдръпнат, за да те пропуснат. Щом приближиш портата, замахни с боздугана и удари по нея да се строши. Морският цар ще извика: „Кой е там?“, а ти сърдечно му отговори: „Аз съм, ида да ти слугувам.“ Тогава той ще те доведе там, където ще бъдем наредени ние, с еднакви лица, с еднакво облекло — всичко у нас ще бъде еднакво. Но аз ще стоя в края и токът на левия ми крак ще бъде изкривен малко настрани. Макар и да ме познаеш веднага, ти не се издавай, нито ми прави някакъв знак. Мини още веднъж, дважд, сякаш все още не знаеш, и се вглеждай във всяка! Морският цар ще се сърди, ще ти кряска и ще те кара по-скоро да избереш определената ти за жена, но ти не му обръщай внимание и му отговори: „Защо да бързам? Това не е ябълка да я откъснеш от дървото: хапнеш — вкусна е, изяждаш я; не ти хареса — хвърлиш я и вземаш нова. С жена си аз трябва цял век да живея.“ И чак на третия път ме изведи...

После му дала боздугана и го изпроводила да върви. А той пък спазвал всичко най-точно, както му, била заръчала хубавицата. Морският цар се гневил, ала момъкът му отвърщал най-спокойно и посочил бъдещата си невеста чак на третия път, макар че я познал веднага.

— Е, добре, сега я намери, но трябва да я посочиш три пъти поред! Тогава тя ще бъде твоя, а не улучиш ли само веднъж — тежко и горко ти, ще те погубя!

Ала момъкът не се боял. Той знаел, че морската нимфа ще му помогне. И наистина на втория ден тя му сковала един сребърен боздуган, защото морският цар поръчал да се явят хубавиците със сребърен прът в ръце. Историята се повторила, а на третия ден се потретила, макар сега да държели златни пръчки в ръцете си. Разбрал морският цар, че момъкът го надхитрил, и вдигнал добродушно ръце:

— Нека бъде вечно твоя!

Вдигнал им голяма морска сватба, с богато угощение. Сетне натоварил дванайсет кораба със злато и сребро и проводил младата

двойка към родния град на момъка.

Родителите му се смаяли от щастие и не знаели какво да правят от радост, като видели живо и здраво чедото си отново при тях с приказна хубавица за жена и нечувано богатство. Вдигнали пир, на който поканили целия град. Три дни и три ноци яли, пили и се веселили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.